

ஐங்குறுநூற்றில் அறம்

திரு.ரா.கனகராஜ்,

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, டாக்டர் சாகிர் உசேன் கல்லூரி,

இளையாங்குடி

முன்னுரை

ஐங்குறுநூறு எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்று. அகம் சார்ந்து பாடப்பட்டவை. ஒவ்வொரு நூற்றையும் பத்துப் பத்துப் பகுதிகளாகப் பகுத்து ஒவ்வொரு பத்துக்கும் தனித்தனித் தலைப்புகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏனைத் தொகை நூல்கள் நானூறு நானூறு ஆகவும் அதற்குக் குறைந்த எண்ணுள்ளவையாகவும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இஃது ஒன்று மட்டுமே கூடுதல் தொகையுள்ள ஐந்நூறு பாட்டுக்களைக் கொண்டு வீறு பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இயற்கை, நிலவியல், வாழ்வியல் என்று நோக்கும் போது அறமுறைகள் குறிப்பால் உணர்த்தப்படும் நிலை அளவிடற்கரியது. சங்க இலக்கியங்கள் வாழ்வியல் நூல்கள் என்பது செவ்வியல் தன்மைக்குப் பொருந்துவனவாகும்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற

என மனத்தாய்மைக்கு அறம் வகுத்திருக்கிறார் வள்ளுவர்.

“அறத்தின் நோக்கம் யாது? எனில் “பிறர் நலம் பேணல்” என்பது பதிலாகிறது. ஒருவர் தம்மால் இயன்றளவு பிறர் துன்பத்தை நீக்க முயலுதலும் தம் எண்ணம், சொல், செயல் இவற்றால் பிறருக்கு நன்மையே நினைத்து தீமையை முற்றிலுமாக அழித்தலும், பிறர் உயர்வினில் பொறாமை கொள்ளாது இன்பம் காண்பதும் நல்வழிப்படுத்துவதும் என இப்பிறர் நலம் பேணல் விரிவடைந்து கொண்டே செல்கிறது. இப்பண்பு சிறிது சிறிதாகப் பெருகும் போது, தன்னலங் காணலும் சிறிது சிறிதாக நீங்குகிறது. அறவாழ்வின் அடிப்படை பிறர் நலம் பேணலில் தொடங்குகிறது.”

மேற்கூறப்பட்ட கருத்தின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் எட்டுத்தொகை நூல்களில் கற்பொழுக்கம் பேணப்பட்டு அறம் வழுவாது கூறப்பட்டிருப்பதை விளக்க முற்படுகிறது இவ்வாய்வு.

அறம் விளக்கம்

“எண்ணம் அறத்தின் நிலையமைதி” ஆற்றலாகும். “அறம் என்பது சமுதாய அமைப்பின் ஒழுக்க நெறியையும் தனிமாந்தனின் ஒழுக்க நெறிகளையும் சுட்டுவன என்று கூறுகின்றனர் ஆய்வாளர்கள்.

அறம் இரண்டு வகைப்படும். முதலாவது வகை காலத்துக்கேற்ப மாறுபடும் இயல்புடையது. இரண்டாவது வகை எக்காலத்தும் யாவர்க்கும் பொதுவான அறங்கள். அவை என்றும் மாறுபடுவதில்லை. இவற்றை அடிப்படையான அறங்கள் என்று கூறலாம் என்பது அ.ச.ஞானசம்பந்தனாரின் கருத்தாக அமைகிறது.

அகவாழ்வில் களவின் வழி வந்த கற்பு போற்றப்பட்டது. களவில் ஒருவரை விழைந்து பின் வேறொருவரை மணத்தல் அறக் கேடாகப் பழிக்கப்பட்டது.

**“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”**

என்று கற்பொழுக்கத்தின் சிறப்பினைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. களவு வாழ்வைக் கற்பாக ஆக்குவதும், கற்பறத்தை வலியுறுத்துவதும் அறவொழுக்கமாகும்.

மருதத்திணை அறவொழுக்கம்

**“வாழியாதன் வாழி யவினி
வேந்து பகை தணிக யாண்டு பல நந்துக
என வேட்டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
எந்தையும் கொடுக்க வெனவேட்டோமே”**

களவு கால நிலையில் பல நாளொழுகி வந்து திருமணம் புரிந்து கொண்ட தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி, யான் வரையாது ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இங்கு இழைத்திருந்த திறம் யாது? என்ற வினாவிற்கு தோழி சொல்லியது தொல்காப்பியம் கூறும் அறத்தொடு நிறறல் துறையாயிற்று.

தலைவி உனது பிரிவால் எய்திய துயரத்தை நன்கு மறைத்து இருப்பவளாக தனக்கியல்பான நலங்களையே வேண்டுவாள் போல, தலைவனின் அறச்செயல் சார்ந்திருந்தது அவளது செயல் என்றனள் தோழி. இக்கூற்று அறத்தொடு நிறறல் என்ற துறையால் சுட்டப்படுகிறது.

“பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தனிமனிதனையும் சமுதாயத்தையும் போற்றி வளர்க்கும் ஒழுக்க நெறியாக அறத்தைக் கருதினர்.

களவில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, வேந்தன் பகைமை தணிந்து அறநோக்குடையவனாக அவனது வாழ்நாள் பல ஆண்டுகள் நீளுக என்று தலைவனுக்காக வேண்டி நிற்கிறாள்.

பிரிவினால் உண்டான துன்பத்தைப் பிறர் அறிந்தால் அலர் தூற்றுவர் என அஞ்சி பிரிவுத்துயரைத் தன்னுள் மறைத்து ஒழுகினாள். அவளும் அறவாழ்க்கைக்கு உகந்தவளாகி நிற்கின்றாள். எனவே தலைவன் விரைந்து திருமணம் முடிக்க வேண்டும் என்று தெய்வத்திடம் வேண்டி நிற்கிறாள் தோழி. இங்கு தோழி தலைவியின் நலம் பேணுதல் அறமாகக் கருத இடமுண்டு.

“கரணம் எனப்படுவது யாதெனின்

கொளற்குரி மரபிற்

கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

தலைவியின் தந்தையும் ‘மறாது உவந்து மகட்கொடை நேர்வானாக’ என்று உரைத்தல் அறத்தின் வலிமையை உறுதிசெய்கிறது.

“வாழி யாதன் வாழி யவினி

அறநனி சிறக்க வல்லது கெடுக

வெனவேட் டோளே யாயே யாமே

யுளைப்பு மருதத்துக் கிளைக்குரு கிருக்குள்

தண்டுறை யூரன் றன்னூர்க்

கொண்டனன் செல்க வெனவேட்டேமே”

தோழியின் கூற்றாக ஐங்குறுநூற்றில் அமைந்த மருதத்திணைப் பாடல் இது.

அன்பு முதலிய நல்லறங்கள் அனைத்தும் திருமணம் முடிந்த காலத்து சிறந்து விளங்கவேண்டும். எனவே தனது பிரிவின் துன்பம் பிறர் அறியாமல் மறைத்துக் களவின் வழித்தோன்றும் அல்லவே கெடுக என்றும் தீவினைகள் கெட்டொழிய வேண்டும் என்றும் வேண்டி அறம் காக்க நின்றனள் தலைவி.

தோழி அறத்தொடு நின்றல்

“உண்டுறை யணங்கிவ ளுறைநோயாயிற்
றண்சேறு கள்வன் வரிக்கு மூரற்
கொண்டொடி நெகிழ்ச் சாஅய்
மென் தோள் பசப்ப தெவன் கொ லன்னாய்”

தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் நிலையில் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட மெலிவின் காரணத்தை அறிந்த தோழி செவிலியினிடத்துக் கற்பின் காரணம் கூறி அறத்தொடு நிற்கின்றாள்.

தலைவியை இற்செறித்த விடத்து அவள் காப்பு மிகுதியாலும், காதல் மிகுதியாலும் ஆற்றாது மெலிந்து காணப்பட்டதால் இம்மெலிவு எதனால் உண்டானது என்று செவிலி வினவ, தெய்வத்தால் உண்டானது என்று துணிந்து வெறியாடுவதற்கு முயலுங்கால் தோழி தலைவி, தலைவன் மீது கொண்ட கற்புத் திறத்தினை செவிலிக்கு உணர்த்தி நின்றாள். இத்தகு செயல் அறத்தொடு நிலை எனச் சுட்டப்படுகிறது.

“எளித்தல் எத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாத லேதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ்வெழு வகைய வென்மனார் புலவர்” (தொல்பொருள்.13)

அறத்தொடு நின்றல் நிலை தோழிக்கு ஏழு வகையுடைத்து என தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. இவ்வெழு வகையினுள், தலைவி தலைவனைக் காதலித்து காணும் பொருட்டு, உடல் மெலிகின்றனள். இம்மெலிவிற்குக் காரணம் யாது என வினவிய செவிலிக்கு உணர்த்தும் நிலையில் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் நிலை உணர்த்தப்படுகிறது.

தலைவிக்கு இடப்பட்டுள்ள காவல் மீறி தலைவன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டமையை அறிந்த செவிலிக்கு அவனது செயலை அறத்தொடு நிலை நிறுத்தினாள் தோழி. இதனை ‘வரைவெதிர் கொள்ளார் தமலர் அவன் மறுப்புழித் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது. உண்மையை உரைத்தல் என்னும் அறத்தை வலியுறுத்தி அமைகிறது.

“மாரி கடிகொளக் காவலர் கடுக
வித்திய வெண்முளை கள்வ னறுக்குங்
கழனி யூரன் மார்புற மரீஇத்
திதலை யல்கு னின் மகள்
பசலை கொள்வ தெவன்கொ லன்னாய்”

தலைமகள் அறமுரைத்தல்

“தானு மலைந்தானெமக்குந் தழையாயின
பொன்வீ மணியரும் பினவே
யென்ன மரங்கொல்வர் சார லவ்வே”

தலைவிக்கு அவளது சுற்றத்தாரிடம் மணம் பேசி வருகின்ற செய்தியையுணர்ந்து தான் ஒரு தலைவனுக்குக் கற்புக் கடம் பூண்டிருக்கும் மறைச் செய்தியைத் தாய்க்குக் கூறுக என்னும் குறிப்புடையவளாய் இந்த மறையினைச் செவிலியும் குறிப்பான் உணரும் பொருட்டு அவள் கேட்கும் பொருட்டு தோழியை நோக்கிக் கூறியது. இங்கு தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் தன்மையை அனைவருக்கும் உரைத்திட வேண்டுமென தோழிக்குச் சொல்லியது.

“நனிநா னுடைய னின்னு மஞ்ச
மொலிவெள் ளருவி யோங்குமலை நாடன்
மலர்ந்த மார்பின் பாயற்
றுஞ்சிய வெய்ய ணோகோ யானே”

செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது தலைவன் மீது கொண்டிருந்த களவு காலத்தை உணராது பிறர் ஒருவருடன் மணம் முடிக்க செய்யும் ஏற்பாடு அறமற்ற செயலாகி இச்செயல் தனக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் கேடு பயக்குமே என்று அஞ்சிப் பெரிதும் வருந்தியிருந்தனர். தலைவியின் வருத்த மிகுதியை அறிந்த செவிலி தோழியிடத்துக் காரணம் கேட்கிறாள். தலைவியின் கருத்தினையும் உணர்ந்த தோழி செவிலிக்கு உண்மையுரைக்கும் நிலையில் தோழி அறத்தொடு நின்றாள். மேற்கூறப்பட்ட அறத்தொடு நின்றல் நிலை யாவார்க்கும் பொதுவான அறமாகும். ஒழுக்கம் பேண உண்மையுரைத்தல் அறமாகக் கூறப்படுகின்றது.

பாலைத் திணைப் பாடல்கள், தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்ற தலைவியின் சிறப்புக்களைக் கூறி அவளது பேதமையை நயந்து உடன்போக்குத் திறம் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியைக் கண்ட அந்தணர் முதலானோர் தலைவியின் செயல் அறம் சார்ந்தது. இனி அவள் நுமக்கு சொந்தமில்லை. தலைவனுடன் கற்புக்கடம் பூண்டு சிறப்பாய் வாழும் நிலையை சிறந்த அறம் என்று அந்தணர் தலைவியின் இல்லம் சென்று தாய்க்கு உரைத்தல் நிலையில் அறம் பேணப்படுகிறது.

முடிவுரை

தலைவி தலைவனிடத்து அறத்தொடு நின்றல், பிறர் நலம் பேணுதல் எனும் அறம் சார்ந்து தலைவியின் நலம் பாராட்டல், தோழி தலைவனுக்கு அறமுரைத்தல், தோழி செவிலிக்கு அறமுரைத்தல், தலைவி தோழி வழிநின்று செவிலிக்கு அறநிலை கூறல், செவிலியிடத்து அந்தணர் மற்றும் பிறர் அலர் தூற்றாது தலைவியின் உடன்போக்குச் செயல் அறமுடைத்தது என்று கூறும் வகையான் அறம் என்பது யாவருக்கும் பொதுவாய் ஒரே தன்மையிலும் பல்வேறு நிலைகளிலும் பேணப்பட்டு வருதலை அறியமுடிகிறது. மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்ற முறைமையால் ஐந்து திணை ஒழுக்கங்களுடன் கூடிய பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றில் அறம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றன.